

Gergely Edó

Monyónyár

Illusztrálta Kürti Andrea

Koinónia
Kolozsvár • 2015

Szerkesztette: Balázs Imre József

© Koinónia, 2015

© Gergely Edó, 2015

© Kürti Andrea, 2015

Proiect co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

Támogató a Romániai Magyar Demokrata Szövetség és a Communitas Alapítvány.

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének, a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GERGELY, EDÓ

Monyónyár / Georgely Edó ; il.: Kürti Andrea. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2015

ISBN 978-973-165-108-8

I. Kürti, Andrea (il.)

821.511.141-93-31

ELŐSZÓ A MÁSODIK KÖTETHEZ

Kopp, kopp, hallatszott a finom kopogtatás.

– Igen.

De senki nem válaszolt, senki nem nyitott be. Ismét kopogtak.

– Nyitva! – kiáltotta Lackó, a hajdani monyófickó, aki egy ananászból rágott, gyönyörű szép lakásban lakott feleségével, Lillával és számtalan kis monyógyerekével Kolozsváron.

Ám ekkor se történt semmi. A gyerekek kíváncsian, kicsit megszeppenve gyűltek apjuk köré. Lackó felállt, ajtót nyitott. Sehol senki. De alighogy becsukta az ajtót, ismét kopogtatás hallatszott. Gyorsan kinyitotta az ajtót, és szemmagasságban megpillantott egy bajszot. Ekkor már a kis monyógyerekek apjuk lába köré gyűltek, s onnan bámulták szájtátva a kopogtató bajszot.

– Gyorsan csukd be az ajtót, apa! – sutogta a legkisebbik. – Lehet, hogy harap.

S mintha csak a monyógyerek szavaira, a bajusz alatt megjelent egy száj is.

– Jó napot – mondta a bajusz alatti szája. – Mezei monyó vagyok, és Házimonyót keresem.

– Á, még egy láthatatlan monyó! – kiáltott fel Lackó. – Kerülj beljebb, kedves Mezei monyó. Én Lackó vagyok, Házimonyó régi barátja. A feleségem, Lilla épp most főzi a finom berkenyeteát, szívesen látunk.

Ekkor a szája egy nagyot mosolygott, és megjelent két huncut szem is ugrándozó szemöldökökkel, fölöttük egy félrebillentett kalappal.

Lackó és Mezei monyó komótosan elhelyezkedtek a szépen faragott mogyoróhéj fotelekben.

– Házimonyó elutazott – mondta Lackó.

– Hová? – horkant fel Mezei monyó, és nagyon izgatottnak tűnt.

– Olthévízre.

– Az meg mi?

– Az egy falu, ott laknak Vágottszemű nagyszülei.

– Vágottszemű? Az meg ki? Nehogy összevágja a szemével Házimonyót, mert...

– Nyugodj meg – kacagott Lackó. – Vágottszemű egy kisfiú. Régebb itt laktak, ennek a kertnek, ahol mi lakunk most, a házában. De aztán elköltöztek egy szomszédos utcába, egy nagyon öreg házba, Samuhoz, a vízimonyóhoz, és Bettyhez, a kutyához.

– És mi köze Házimonyónak hozzájuk? – méltatlankodott Mezei monyó.

– Jaj, kedvesem, hát Házimonyó úgy megszerette őket, amíg itt laktak nála, hogy fogta magát, és velük költözött – felelte Lilla, miközben átnyújtotta vendégének a berkenyeteát.

– Hm, már a házimonyók sem a régiek. Régebb egy helyen ültek, hogy ha megjelent a kérő, megtalálja őket.

– Kérő? – kérdezte egyszerre Lackó és Lilla.

– Hát igen – felelte Mezei monyó, miközben köhécsett, és kissé megremegő bajsza mellett megjelent az orcája is, két piruló foltocska.

– A láthatatlan monyók körében sokat meséltek Házimonyó szépségéről és igazságszeretetéről. Úgy gondoltam, pont nekem való leány lenne, hát eljöttem megnézni őt.

– Feltéve, ha megmutatja magát – kotyogott közbe az egyik kis monyókölönyök, erre aztán lett nagy kacagás, visongás.

– Nem úgy van az – mondta Mezei monyó. – Mi látjuk egymást. Csak a többi monyófajok nem láthatnak minket, kivéve, amikor úgy döntünk, hogy megmutatjuk magunkat. S mondd csak, Lackó, ki az a Samu? Nem akarja vajon elvenni Házimonyót feleségül? – kérdezte Mezei monyó, s kissé fátyolos lett a hangja.

– Á, dehogy – kacagott Lackó –, Samu Lujzival él, egy nagyon kedves barátnőnkkel, aki kulcslyukmonyó. Már kicsimonyóik is születtek, ikrek. Egy kis vízimonyó fiú, meg egy kis kulcslyukmonyó lány. Pont olyan bolondosak, mint a család, aki a házban lakik. Erre mondják, hogy zsák a feltját.

– Igen – kacagott Lilla –, az a macskás dolog is...

– Milyen macskás dolog? – kérdezte Mezei monyó, és összeráncolta a szemöldökét, ugyanis cseppet sem volt jó véleményével a macskákról.

– Hát az ikrek egyik kedvenc alvóhelye a macska füle. Vágottszeműéknek van egy macskájuk is, Findusznak hívják, valami meséből vagy honnan szedték össze a macska nevét. Ahelyett, hogy valami igazi szép monyónevet adtak volna neki. Ebből is láthatod, hogy valóban bolondosak. De legalább jól elszórakoztatják egymást, soha nem unatkoznak.

– Főleg akkor nem, ha a játékaik is megelevenednek, és általában megelevenednek, amikor Vágottszemű otthon van – folytatta Lackó a magyarázást.

– És akkor sem, amikor Süsüék is náluk vannak – segített be az apjának az egyik kis monyólány.

– Süsüék? – kérdezte Mezei monyó ámuldozva. – Róluk még nem is hallottam.

– Mi sem addig, amíg meg nem ismertük a kisiút. Az ő barátai. De nem kell félni tőlük, nagyon barátságosak. Ketten vannak, Kicisüsü és Nagysüsü, mindenhová ketten mennek, s általában motoron követik a családot.

Mezei monyó eltöprengett. Nagyon bátor lehet ez a Házimonyó, ha ilyen társaságot választott magának. Úgy látszik, még a róla keringő híreket is lepipálja.

– És mikor jön vissza Házimonyó? – kérdezte türelmetlenül.

– Egy hét múlva jönnek haza, legalábbis Lujzi azt mondta, s remélem is, hogy nem maradnak tovább, ő szokott nekem segíteni mindig, amikor kicsimonyóim születnek – felelte Lilla, miközben lesütött szemmel kerekedő hasacsáját simogatta.

– Addig itt maradhatsz nálunk – felelte Lackó szívélyesen. – Tudod, az ősi monyószokás szerint, ami azt tartja, a monyóknál nincs olyan, hogy nálam és nálad, mert mindenki mindenkinél van. Csak vendégeskedés van, semmi több.

A gyerekek erre kórusban felmorajlottak. Ugyanis Mezei monyó megmutatta magát tetőtől talpig. Vagyis kalaptól csizmaorrhegyig. Még Lilla is elismerően nézegette újdonsült vendégüket. Egy nagyon jóképű, fiatal, délceg, barátságos monyóférfi állt előttük szép, tiszta ruhában, kezében jókora virágcsokorral.

– Ezt Házimonyónak hoztam, de elhervadna, amire hazaér. Majd egy hét múlva szedek neki másikat. Addig fogadd el te, kedves Lilla, köszönetem jeléül és gratulációképpen az új pocakmonyóhoz – mondta Mezei monyó kedvesen, azzal átnyújtotta Lillának a csokrot. Ugyanekkor, ki tudja, miért, ismét láthatatlanná vált, csak csizmájának az orra hegye csillogott az ablakon becsiszonkázó napfény sugaraiban.

